

Kursaal 40 jaar oud

Toen het kursaal in 1943 door de Duitse bezetter afgebroken werd om er een reuzenbunker met verdedigingskanons, gericht naar de havenmond, te plaatsen, zat Oostende als badstad zonder Casino-Kursaal.

Het viel het na-oorlogse schepkollege moeilijk om geld van de dienst oorlogsschade te bekomen, want toen luidde het dat men moeilijk geld kon loskrijgen voor een „speelkot”. Zo werd het letterlijk gezegd! Dank zij grote inspanningen en goede relaties met sommige ministers slaagde burgemeester Henri Serruys erin om een ultramodern kursaal te bouwen. Hij wist de nadruk te leggen op het kulturele belang van het kursaal. Het werd, zoals iedereen nu al lang weet, het onvolprezen werk van architect Leon Stijnen. Het gebouw, waar de nadruk op cultuur gericht was (de speelzalen vormden maar een klein deel van het geheel) maakte bij de officiële opening in het seizoen 1954 grote indruk. Toch waren er buiten de wil van Leon Stijnen een tweetal zaken die het publiek niet zo gelukkig maakten. Ten eerste was er kwasi niet meer mogelijk vanuit het kursaal van het uitzicht op zee te genieten. Stijnen had in zijn oorspronkelijke plannen voorzien om een restaurant en tea-room langs de dijkzijde te bouwen, maar de lokale Horeca-vereniging kwam er tegen op. Het zou hun dood betekend hebben, zo luidde het. Later hebben ze zich dit fel beklagd, want de onvoldoende verlichting van het kursaal, kant zeedijk, maakte het een „donker gat”, zodat het oostelijk deel van het westelijk deel van de zeedijk gescheiden bleven. Ten tweede had men gekozen voor een ruime balzaal, waardoor bij grote concerten of balletten alle toeschouwers op hetzelfde niveau zaten en het podium vanaf de tiende rij nog moeilijk zichtbaar was. Daarom werd de zaal aangepast, zodat men nu ook op de verste rijen, die nu veel hoger gelegen waren, het spektakel kon volgen.

Het Casino of de eigenlijke speelzaal, was reeds in 1953 opengegaan, want door de overstroming van 1 februari 1953 was de voorlopige speelzaal in „Chez Pan” (hoek van

Het zomerterras in 1953 langs de kant van Petit-Nice

De grote concertzaal in 1953

de Koninklijke Schouwburg) niet meer te gebruiken.

De eigenlijke opening gebeurde op 20 juni 1953. Het was de eerste dirigent Angelo Questa van de Scala van Milaan, die het openingsconcert kwam dirigeren.

Vele Oostendenaars vonden het spijtig dat de grote bezieler van het nieuwe kursaal, burgemeester Henri Serruys, dit niet meer heeft kunnen meemaken. Hij overleed in januari 1952.

Het was burgemeester Adolf Van Glabbeke die de vruchten van zijn voorganger mocht plukken.

Intussen zijn er reeds 40 jaar verstreken en men heeft het gebouw laten verkommeren. Wat zou een goede restauratie kosten? Zelfs verspreid over een drietal jaren? Voor zover ik weet heeft men dat nooit berekend. Men zwaaide met astronomische cijfers die iedereen kan betwijfelen, zoals men

destijds ook beweerde dat het herstel van het dak van de Koninklijke Schouwburg 20 miljoen zou kosten, doch waar men nadien ongeveer 65 miljoen moest bijpassen omdat het Europacentrum langs de zijde van de Langestraat zou afgewerkt worden.

Zo heeft ieder gebouw ook haar eigen geschiedenis en waarheid.

Omer Vilain